

Panik

Denne debatklumme kommer til at handle om corona-sygen.

Det er ikke, fordi der er væsentlige ting, der mangler at blive sagt om dette emne, eller synspunkter, der ikke er kommet frem. Tværtimod: I flere uger har man hverken kunnet åbne for sin avis eller tænde for sit fjernsyn, uden at hvert eneste indslag (lige med undtagelse af vejrudsigten) eller hver eneste artikel (indtil for nylig med undtagelse af sportsnyhederne) handlede om coronapandemien, om hvordan den opstod, hvordan den har spredt sig, og om myndighedernes (specielt de danskes) mandige og snarrådige indsats for at redde os alle. Der har kort sagt ikke været talt eller skrevet om andet. Og da dette skal være en debatklumme, må den nødvendigvis forholde sig til det, man taler og skriver om. Altså: Corona-sygen endnu en gang.

Det begyndte (herhjemme, altså) med *Jyllands-Posten's* tåbelige, fornærmende og uvittige tegning af det kinesiske flag med stjernerne erstattet af corona-vira. Da den kinesiske ambassadør bad om en undskyldning, havde avisen den frækhed at gøre drengestregen til et spørgsmål om ytringsfrihed, og det fik den oven i købet opbakning til fra danske politikere.

Nogle uger senere var sagens alvor gået op for selv disse politikere, og det drastiske regime, vi nu oplever, blev sat i værk. Alt andet blev glemt: Flygtningene ved EU's grænser, krigen i Syrien, optøjerne i Hongkong – det var, som om det ikke havde fundet sted. Selv den økonomiske krise, som kapitalismen nu lovmæssigt endnu en gang er på vej ind i, fik corona'en skylden for.

Og på TV-skærmen tonede statsministeren frem med alvorfuld mine og formanede og advarede om nye indgreb. Følgen var den forudsigelige: I den sene aftenstund, hvor det foregik, stormede danskerne supermarkederne for at sikre sig livets fornødenheder: Toilettepapir, gær, Jaka-bov.

Jaka-bov? Man kom til at tænke på den pjece, regeringen udsendte i 1962 i kølvandet på Berlin-muren, *Hvis krigen kommer*, hvor man opfordrede danskerne til at forberede sig på atomkrig ved at købe forråd af bl.a. minutkød – datidens form for Jaka-bov.

Det, der skaber panikken, er ikke så meget de faktisk indgreb, påbud og opfordringer, for de er set værre under tidligere epidemier og værre i Kinas Hubei-provins, hvor det hele startede. Ganske vist er nogle af forholdsreglerne decideret meningsløse: At lukke grænserne er efter samstemmende ekspertudsagn virkningsløst, specielt da, når de alligevel ikke er lukkede, men det stadig er tilladt at rejse ind i landet for at besøge slægtninge, der er alvorligt syge – f.eks. af corona-sygen. Og hvilket formål tjener det at opfordre danskere i udlandet til at komme hjem så hurtigt som muligt? Hvem siger, at de ikke bringer smitte med sig? Men det panikskabende er først og fremmest den måde, det hele præsenteres på, med daglige TV-transmitterede pressemøder, hvor de relevante ministre og embedsmænd tropper op på rad og række sammen med en døvetolk, som man ser det på på fjernsyn fra det store (vestlige) udland, hvor vi er vant til, at livets virkelige drama udspiller sig.

Der skal ikke rejses tvivl om, at corona-pandemien er en alvorlig sag; sygdommen er aggressiv, folk dør af den, og der kendes ingen kur eller vaccine. Men det er hverken den Sorte Død eller den Spanske Syge, der er kommet igen, heller ikke ebola; dødeligheden er på et langt lavere niveau, og efterretningerne fra oprindelsesstedet i Kina tyder på, at det værste allerede er overstået. Tusind mennesker eller flere dør hvert år (eller er det hvert andet?) af influenza, uden at vi af den grund lukker hverken grænser eller skoler.

Regeringen synes grebet af panik. I hvert fald må man håbe, det er det, der er tilfældet, for alternativet er værre. Panik er gavnligt for den regering, der vil styre et folks følelser og vilje. Det var det i 1962; og det er det i dag.